

§ 231.

Bevis maa kun føres angaaende Punkter, som vedkomme den Forbrydelse, der lægges Anklagede til Last, men ikke angaaende Handlinger eller Udsagn af den Anklagede eller Andre, som ikke umiddelbart vedkomme den foreliggende Sag, medmindre de Punkter, som ere dennes Gjenstand, kunne bevises derved, at saadanne Handlinger eller Udsagn ophyses. Bliver der af denne Grund gjort Indsigelse mod et fremstillet Spørgsmaal eller mod et Dokument eller anden fremlagt Gjenstand, maa den, der vil føre Beviset, paavise Forbindelsen mellem det omtvistede Bevismiddel og Sagens Gjenstand.

§ 232.

Bevisbyrden paahviler Overanklageren med Hensyn til Forbrydelsens Tilværelse og den Anklagedes Skyld, hvorimod det ikke paaligger ham at bevise, at saadanne særegne Forhold, hvis Tilværelse vilde ophæve eller nedfætte Straffeskylden, ikke ere tilstede.

§ 233.

Intet maa godtgøres ved et middelbart eller fjernere Bevis, naar et umiddelbart eller nærmere kan tilveiebringes. Indholdet af et Dokument maa saaledes ikke godtgøres ved Vidner, medmindre det kan paabises, at Dokumentet ikke kan staves tilstede, og tidligere Udsagn af et Vidne i Reglen ikke godtgøres ved at oplæse, hvad der desangaaende er nedskrevet, see § 191.

§ 234.

Har den Anklagede under den forudgaaede Undersøgelse afgivet Tilstaaelse eller Forklaring, som kan faae Indflydelse paa Sagens Bedømmelse, føres Beviset herfor, naar Tilstaaelsen eller Forklaringen er afgivet for Dommeren, og den Anklagede i Henhold til § 86 er blevet behørig advaret af denne, ved at oplæse den afgivne Tilstaaelse eller Forklaring, men i alle andre Tilfælde ved at føre de Politiebedsmand og Betjente, til hvem eller i hvis Nærværelse den er afgivet, som Vidner. Vidnet er berettiget til at eftersee de Forundersøgelser vedkom-

mende Akter, men maa ikke forklare om nogen Yttring af den Anklagede, naar det ikke ved at see samme gjengivet, med Bestemthed erindrer, at en saadan er falden.

§ 235.

En Tilstaaelse af en Anklaget kan ikke benyttes som Bevis imod ham, naar den er fremkaldt ved Vøfter eller Trusler. Paastaar den Anklagede, at saadanne Vøfter eller Trusler ere anvendte, men den, til hvem Tilstaaelsen er afgivet, edelig benægter saadant, bliver Tilstaaelsen tilstedelig som Bevismiddel, medmindre den Anklagede kan godtgjøre sin Paastands Rigtighed med tilstrækkelige Beviser.

§ 236.

At en Forbrydelse er begaaet, kan kun bevises ved den Anklagedes Tilstaaelse, naar denne bekræftes af andre under Sagen oplyste Omstændigheder. Derimod kan den Anklagedes Skyld, naar det er bevist, at en Forbrydelse er begaaet, godtgøres ved hans egen Tilstaaelse, naar denne ikke staaer i Strid med, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen.

§ 237.

Den, som er berøvet Fornuftens Brug paa den Tid, han skal aflægge Vidnesbyrd, eller var det, da den Begivenhed indtraf, om hvilken han skal afgive Forklaring, kan ikke føres som Vidne. Ei heller kan den, som i den Grad er blottet for religiøse og moralske Begreber, at han ikke har nogen klar Forestilling om Betydningen af en Ed eller et høitideligt afgivet Løfte eller Forsikring, tilstedes at aflægge Vidnesbyrd i nogen Straffesag, hvilket ligeledes gjaelder om den, som er domfaldt for at have afgivet falskt Vidnesbyrd.

§ 238.

Børn kunne kun edfæstes som Vidner, naar Formanden ved at udspørge dem har forvisset sig om, at de ere istand til at fatte Edens Vigtighed og Sellighed og det Ansvar, man paadrager sig ved at aflægge falskt Vidnesbyrd.